

Страхъ ме бѣше да си не отмъсти, но тя удари изъ-другъ-пѣтъ за-къмъ цѣлята си.

Съ Халила, инакъ, добръ си живувахме въ малката ни къщичка. „Мженицата“ му ракия никога не липсваше отъ масата, и ние си минавахме денѣтъ въ излѣжаване, пѣне и разговоръ за нашитѣ страни. Освѣнитъ това азъ бѣхъ влѣзълъ въ нѣкакви сношения съ мѣстната ерменска община, и отивахъ по-нѣкога въ черкова.

Единъ-день, за моя зла-честь, опи се Халилъ до толкова, щото дойде въ черковата, и хвана да се кръсти и да прави поклони. Напразно го пхдѣхъ азъ, той си остана до краятъ. Това се расчу изъ старата столица на Иконийскитѣ султани, — която все-още варди първобитнитѣ спомени за нѣкогашната религиозностъ и фанатизмъ, — та направи страшенъ скандалъ.

Работата се истъкува така, че Халилъ, по мое придумване, билъ ослабналъ въ религиознитѣ си убеждения, и че азъ се мъча да го повърна въ християнска вѣра. Струва ми се, че напознатата е била първа, която е дала таквъ истъкувание на случката. Било-що-било, на утреньта нахълтаха запити въ нашата къщичка, сграбчиха и двама-ни, та ни завлѣкоха въ тъмницата.

Тамъ, една вечеръ, ми дадоха да пия толкозъ много, щото незнаяхъ какво сж ме цитали, нето що съмъ имъ отговарѣлъ. На-другий-день ми казаха, че съмъ имъ се обѣщавалъ, да се потурича, и че то безъ-друго трѣбва да стане. Азъ хванахъ да се противя и да викамъ, но всичко бѣ напразно. Тѣ ме пограбиха, свързаха ми рѣцѣтъ и краката за креветътъ, и доведоха ходжата, който имаше да ме обрѣзва. А нѣкъ той свърши работата толкозъ неспрѣчно, щото освѣцахъ страшни болки, и цѣли седемнадесетъ дена неможѣхъ да стана отъ по-